

Odwwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2022 r. w sprawie T-384/20, OC/Komisja, wniesione w dniu 14 lipca 2022 r. przez OC

(Sprawa C-479/22 P)

(2022/C 340/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: OC (przedstawiciel: adwokat I. Ktenidis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 4 maja 2022 r. w sprawie T-384/20, OC/Komisja Europejska (ECLI:EU:T:2022:273)

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące trzy zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy:** Błędna wykładnia art. 3 pkt 1 rozporządzenia nr 2018/1725 ⁽¹⁾ z jednej strony w odniesieniu do pojęcia osoby fizycznej możliwej do „zidentyfikowania” i z drugiej strony pojęcia uzasadnionego prawdopodobieństwa wykorzystania danego sposobu do zidentyfikowania danej osoby fizycznej oraz przeinaczenia dowodów dotyczących identyfikacji skarżącej przez określoną osobę.
2. **Zarzut drugi:** Błędna wykładnia art. 9 ust. 1 rozporządzenia 883/2013 ⁽²⁾ i art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), w związku z art. 6 ust. 2 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] EKPC w odniesieniu do zakresu domniemania niewinności.
3. **Zarzut trzeci:** Przeinaczenie dowodu dotyczącego naruszenia prawa do dobrej administracji w rozumieniu art. 41 karty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

Odwwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 11 maja 2022 r. w sprawie T-151/20, Republika Czeska/Komisja, wniesione w dniu 22 lipca 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-494/22 P)

(2022/C 340/33)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne, T. Materne, P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Czeska, Królestwo Belgii, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2022 r., Republika Czeska/Komisja (T-151/20, EU:T:2022:281);
- oddalenie skargi w sprawie T-151/20 lub ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd tych zastrzeżeń, które nie były dotychczas zbadane;
- jeżeli Trybunał wyda orzeczenie kończące postępowanie w tej sprawie – obciążenie Republiki Czeskiej kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w ramach postępowania przed Sądem Unii Europejskiej i Trybunałem, lub – w przypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd – pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty:

1. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 6 ust. 3 lit. b) i art. 17 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽¹⁾ z dnia 22 maja 2000 r., ze zmianami.

W tym względzie Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 6 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, gdy orzekł, że wykazanie kwoty odpowiadającej tytułom dochodów budżetowych ustalonym na mocy art. 2 tego rozporządzenia na rachunkach B jest operacją czysto księgową, a terminy tego wykazania powinny zatem być obliczane nie od dnia, w którym sporne tytuły dochodów budżetowych powinny być zostać ustalone zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 1150/2000, lecz od dnia, w którym zostały one rzeczywiście ustalone przez właściwe władze Republiki Czeskiej.

W konsekwencji Sąd również naruszył prawo, gdy orzekł że Republika Czeska może powołać się na możliwość zwolnienia jej z obowiązku udostępnienia Komisji spornej kwoty na podstawie art. 17 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia (zarzut dotyczący pkt 85–93 zaskarżonego wyroku).

2. Po drugie, Sąd naruszył prawo także przy dokonywaniu wykładni art. 2 ust. 1 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1150/2000, w związku z art. 217 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽²⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz z art. 325 TFUE, który zobowiązuje państwa członkowskie do zwalczania nadużyć finansowych i wszelkich innych działań nielegalnie naruszających interesy finansowe Unii, orzekając, że Republika Czeska nie ustaliła odnośnych należności celnych z opóźnieniem, w sytuacji gdy nie dokonała tego ustalenia w dniach następujących po powrocie przedstawicielki czeskich władz celnych, która uczestniczyła w misji kontrolnej przeprowadzonej przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w Laosie w listopadzie 2007 r. (zarzut dotyczący pkt 94–126 zaskarżonego wyroku).

Sąd błędnie ocenił zatem stosowanie ram prawnych, uznając, że miały one umożliwić Republice Czeskiej oczekiwanie do momentu, w którym OLAF udostępni dowody zebrane podczas misji (i tym samym uchybienie zobowiązaniom do stwierdzenia tytułu Unii do środków własnych), że szkoda dla interesów finansowych Unii. Sąd powinien dokonać wykładni mającego zastosowanie prawa Unii w ten sposób, że zgodnie z zasadą staranności Republika Czeska była zobowiązana zażądać od OLAF-u – bezzwłocznie po powrocie swej przedstawicielki z misji kontrolnej – dowodów zgromadzonych podczas tej misji, co umożliwiłoby jej ustalenie tytułu Unii do zasobów własnych w dniach następujących po powrocie czeskiej przedstawicielki z misji kontrolnej w Laosie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. 2000, L 130, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1. t. 3, s. 169).

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2. t. 4, s. 307.